

Ik ben de Verrijzenis en het Leven..., zegt de Heer.

TOT VROOM AANDENKEN AAN

DE HEER

GUSTAAF VAN CAUWENBERGE

echtgenoot van mevrouw

LOUISE VAN DEN BOSSCHE

geboren te Brakel, op 8 december 1905 en godvruchtig overleden in de H. Hartkliniek te Oudenaarde, op 8 augustus 1976, gesterkt door de HH. Sakramenten der zieken.

De families **VAN CAUWENBERGE, VAN DEN BOSSCHE, MISEREZ en MISEREZ,**

zijn zeer erkentelijk om uw blijken van kristelijke deelneming en **DANKEN U.**

Druk. De Vos, St-Martens-Lierde

Het leven vaarwel moeten zeggen, ook als de ziekte een tergende kwelling wordt, blijft altijd hard. Lijden leert de mens wel geleidelijk afstand nemen van alles en allen, die hem duurzaam zijn. Maar toch houdt ieder zich tot het uiterste vast om te mogen blijven... om verder voort te bestaan.

Dit diep persoonlijk verlangen dat God in de mens heeft gelegd leert ons heel duidelijk: — « Mens, Gij zijt niet geschapen om voorgoed te verdwijnen » —

Daarop haakt Christus in wanneer Hij ons zegt: « Wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven ». Leven volgens een nieuwe, voor ons onvoorstelbare bestaanswijze. Op het ogenblik dat het louter-menselijke uitzichtloos wordt, brengt het geloof in de woorden van Christus hoop en uitkomst. Daarom vergeten wij vader niet en dankbaar om wat hij voor ons is geweest bidden wij de Heer voor hem om een eeuwig gelukkig voorbestaan.

Bemide echtgenote, duurzame kinderen, kleinkinderen en familie, de laatste tijd was het U duidelijk dat mijn aanwezigheid tussen u een einde zou nemen. Moeder heeft haar uiterste best gedaan om mij te helpen in de mate van het mogelijke; en Gij allen hebt mij uw gegene dienstwilligheid dankbaar bewezen. Ik blijf er u dankbaar om. Zorgt nu dubbel goed voor moeder, die de leemte van mijn afsterven het diepst zal aanvoelen en bidt met haar voor mij.